

Allez, allez, circulez

Mijn goede vriendin woont op de berg in Laken, achter het koninklijk paleis.

Ik woon in de benedenstad. Vijftien jaar geleden leerden we elkaar kennen tijdens de opnames voor een tv-serie. Ze speelde toen mijn moeder. Sindsdien fiets ik geregeld de berg op, naar haar huis. Dan zit ik uren bij haar in de zetel, om advies te vragen, teksten te studeren, een auditie voor te bereiden, te fantaseren of theatervoorstellingen te maken, waarmee we tot voor kort het land doorkruisten. Plots viel alles stil. Sinds de lockdown repeteren en spelen we niet meer. Maar de fietstocht blijft, de berg op. Vorige week was het haar verjaardag. In andere tijden wordt die uitbundig gevierd. Met vrienden en familie eten we de heerlijkste maaltijd, drinken de beste wijn en zitten rond een groot vuur in haar tuin. Dit jaar gaat het feest niet door. De fietstocht wel. Zij wacht me op in de deuropening van haar huis, ik stop op drie meter afstand. De bloemen leg ik op de stoep. We vertellen, over leven, over spelen, theateranekdotes passeren de revue. We praten alsof theater spelen iets uit het verleden is. Een herinnering. Nu vertellen we verhalen aan elkaar, in het deurgat, op het trottoir.

Geregeld overvallen herinneringen mij, niet mijmerend, maar voelbaar.

Vandaag brandt de zon en loop ik met mijn dochter naar de grote fontein tegenover ons huis. De fontein neemt het plein in, we noemen haar 'de bassin'. Het is de dag van het jaar waarop de fontein langzaam volloopt met water. Ik strop mijn broek op, neem mijn sletsen in de hand, en slenter hand in hand met mijn dochter door het lage water. En plots is ze daar, voelbaar, de branding van de zee. Daar waar nog geen water komt, voelt het warm beton als zand onder mijn voeten. Een zachte wind streelt mijn blote huid. Een kleine jongen stuurt zijn step door het lage water en maakt golven, waar mijn dochter over springt. Op de rand van de fontein eten mensen al wandelend een ijsje. De politie patrouilleert: 'Allez, allez, circulez', zeggen ze kordaat, als redders op het strand. En plots lijkt de zee, net als het theater, ver weg, iets uit een andere tijd. En ik merk hoe iedereen zijn kleine vrijheid in deze nieuwe opgelegde regels zoekt.

Ik strop mijn broek op, neem mijn sletsen in de hand, en slenter hand in hand met mijn dochter door het lage water. En plots is ze daar, voelbaar, de branding van de zee

Maar ik durf te dromen. Ooit wandelen we weer in de branding van de zee.

Ooit kruipen mensen opnieuw dicht tegen elkaar aan in donkere ruimtes om verhalen te beleven. En als we daar dan staan, in de coulissen, en kijken naar het publiek dat de zaal binnenkomt, dan zal misschien een andere herinnering zich voelbaar maken. De herinnering aan de tijd dat

we in het deurgat stonden, op drie meter van elkaar, en vertelden, met de bloemen tussen ons in en de buurtkinderen die meeluisterden vanachter het hek in de tuin. De tijd van de verhalen op het trottoir, toen wij nog niet wisten wanneer het doek opnieuw op zou gaan, om licht te schijnen in het donker.